

om hun frygtede for at komme til at elske ham mindre, naar han ikke længer var Genstand for Miskendelse.

Bedst som hun gik med disse Tanker, kom Ivan hjem med Jobsposten fra Mødet hos Max Bernhardt. Hun opholdt sig just i Havestuen sammen med Moderen, da han stormede ind med sin Dokumentmappe.

Det Indtryk, Meddelelsen i første Øjeblik gjorde paa hende, fik hende til at le. Begivenheden kom saa pudsigt dumpende ned som en eftertrykkelig Protest mod alt det, hun lige havde gaaet og tænkt paa; og Ivans Grædefærdighed og Moderens bestyrkede Mine vakte en øjeblikkelig Tilfredshed hos hende. Nu kendte hun igen sin Vildbams!

Det varede dog ikke længe, før ogsaa hun blev betænkelig ved Historien. Ja, da hun havde faaet sig rigtig samlet, og navnlig da hun gennem Ivans Beretning forstod, hvor ganske uoverlagt og formaalsløst Per havde handlet, ærgrede hun sig næsten endnu mere end de andre og følte sig skamfuld. Hun tænkte endda mindre paa, hvad han selv og dermed ogsaa hun nu udsattes for, skønt Udsigten til igen at skulle leve helt paa det uvisse med Hensyn til deres Fremtid under hendes nuværende Forhold ikke virkede opmuntrende paa hende — hendes Vrede galdt især den tankeløse Ligegyldighed, han ved sin Optræden havde vist for alt, hvad Faderen og Ivan havde sat ind paa Sagen.

Ud paa Eftermiddagen meldte Per sin Ankomst ved et Telegram. Hun gik ham imøde ad Stationsstien gennem Skoven, og allerede paa Afstand raabte han smilende til hende:

„Du har vel hørt Nyheden? . . . Jeg har plagieret Kristus og drevet Kræmmerne ud af Templet!“

Dette forcerede Udbrud gjorde Jakobe yderligere forstemt. Havde han endda sluttet hende i sine Arme og værget sig mod hendes Bebrejdelser ved at lukke hendes Mund med Kys. Men Per gjorde ingen saadan Tilnærmelse. Allerede før de mødtes, havde han læst Misbilligelsen i hendes Ansigt.

Han havde været saa overbevist om, at i det mindste hun vilde forstaa ham og anerkende Betydningen af hans Udfordring